

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320200060
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320200060.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu S. L. K., K. so sídlom S. XX, XXX XX C., P.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Pavol Pospecha, so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, IČO: 51 474 786, proti žalovanému M. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M.. XXX/X, XXX XX Z., o zaplatenie 666,87 Eur s prísł., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 5Csp/3/2020-91 zo dňa 01. decembra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku III. a IV..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 485,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 01.4.2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie o zaplatenie sumy 73,50 eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty zastavuje.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.

IV. Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31,20 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 657, § 559 ods. 1, 2, § 39, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 3 ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa XX.XX.XXXX T. o spotrebiteľskom úvere na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 600,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Dňa 03.08.2018 žalovaný podpísal aj prihlášku do poistenia - poistenie schopnosti splácať úver, na základe ktorej sa zaviazal platiť mesačné

poistné vo výške 7,80 Eur pre prípad straty života, pripoistenie úplnej invalidity, úplnej dočasnej invalidity (ďalej aj pracovnej neschopnosti), pripoistenie straty zamestnania poisteného a poistenie hospitalizácie z dôvodu úrazu. Poistné v uvedenej výške sa zaviazal platiť žalobcovi spolu s mesačnou splátkou úveru, t.j. spolu mal žalobcovi mesačne splácať 38,07 Eur. Z prehľadu úhrad vyplýva, že žalovaný uhradil žalobcovi do zosplatnenia úveru spolu sumu 114,21 Eur. Listom zo dňa 17.02.2019 žalobca oznámil žalovanému, že k tomuto dňu je v omeškaní s úhradou splátok 4, 5, 6 spolu vo výške 114,21 Eur, aktuálne omeškanie na najstaršej splátke je 75 dní a v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia oznámenia, dôjde z jeho strany k zosplatneniu celého úveru. Oznámenie bolo žalovanému doručené 15.03.2019 a podľa pokusu o zmier zo dňa 15.04.2019, ku dňu 31.03.2019 došlo k zosplatneniu úveru a žalobca bol povinný uhradiť doposiaľ neuhradené splátky úveru.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičke, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalobcom bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, a tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS. Prístupujúc k skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátky 20,- Eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, pričom poukázal aj na obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutiach krajských súdov. Ďalej uviedol, že v zmluve nie je uvedená ani konečná splatnosť pôžičky, teda nie je naplnená dikcia § 9 ods. 2 písm. f) zákona. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť, pričom aj v tomto prípade poukázal na rozhodnutia krajských súdov. Rovnako poukázal aj na ustálenú súdnu prax a rozsudky krajských súdov vo vzťahu k zmluvným úrokom za poskytnutie peňažných prostriedkov, ktoré veriteľovi patria do splatnosti úveru a po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Ďalej uviedol, že v zmluve absentuje aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona v súvislosti tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých pre výpočet tejto RPMN, pričom aj tu poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach. Uviedol, že v zmluve bola nesprávne uvedená aj RPMN vo výške 20,76%, pričom správne mala byť vo výške 19,22% a pri splátke s poistením mala byť uvedená RPMN 49,17%, teda RPMN uvedená v zmluve nebola správna a pre spotrebiteľa zavádzajúca. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver formou pôžičky je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný bol tak na istine pôžičky povinný zaplatiť sumu 600,- Eur, pričom z jeho strany boli vykonané úhrady vo výške 114,21 Eur, a teda nesplatená časť pôžičky je vo výške 485,79 Eur. V tejto časti nárok žalobcu považoval za dôvodný a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 485,79 Eur, a keďže sa dostal s plnením svojho záväzku do omeškania, zaviazal ho aj na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5% ročne, a to od 01.04.2019, teda dňom nasledujúcim po uplynutí dodatočnej lehoty na plnenie stanovenej žalobcom. Žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol. Pre úplnosť poukázal na to, že nárok na úrok z úveru by žalobcovi nebolo možné priznať aj z dôvodu rozporu daného dojednania s dobrými mravmi, teda z dôvodu neplatnosti zmluvy v danej časti. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) uzatvorených na dobu od 1 do 5 rokov v auguste 2018, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 5,14% ročne. Výška úrokovej sadzby úveru dohodnutá medzi stranami sporu bola 19,09% ročne. Úroková sadzba predmetnej pôžičky je tak viac ako trojnásobne vyššia ako priemerná sadzba úrokov z úverov poskytovaných bankami v rovnakom období. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100% je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Vzhľadom na to, že skôr ako sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie, došlo k späťvzatiu žaloby v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty a náhrady spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 73,50 Eur, konanie v tejto časti zastavil.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výrokom III. a IV.. Odvolanie právne odôvodnil d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Poprel tvrdenia súdu, že zmluva neobsahuje špecifikáciu splátok, pretože táto požiadavka je jasne uvedená v bode 3 - Údaje o spotrebiteľskom úvere časť g) a navyše súčasne so zmluvou klient dostal aj Splátkový

kalendár, ktorý osobitne tieto údaje zreteľne uvádza. Počet splátok je taktiež uvedený v bode 3, časť h) aj v Splátkovom kalendári. Rovnako poprel tvrdenia súdu, že v zmluve nie je uvedená ani konečná splatnosť pôžičky, pretože aj tento údaj je uvedený hneď na prvej strane zmluvy v bode 3 - Údaje o spotrebiteľskom úvere, časť j) dátum splatnosti prvej splátky a časť k) dátum splatnosti poslednej splátky. Aj tieto údaje sú zopakované v Splátkovom kalendári. Ďalej poukázal na to, že citované rozhodnutia krajských súdov, ktoré boli vydané k prípadom zo zmlúv uzatváraných v rokoch 2014 a 2015 sú pre uvedené rozhodnutie nevhodne použité, keďže zmluva je plne v súlade s legislatívou. Rovnako poprel aj tvrdenia súdu o absencii uvedenia všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, pretože bolo uvedené, že sa pri výpočte výšky RPMN vychádza z predpokladu, že úver bol poskytnutý okamžite a v dohodnutej sume, že táto zmluva zostane platná po dohodnutý čas, veriteľ a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách stanovených v zmluve a nedôjde k zmene splátkového kalendára. Poprel aj tvrdenia o určení nesprávnej výšky RPMN, pretože dôvody pre ktoré poisťné nie je súčasťou celkových nákladov spojených s úverom vyplývajú z toho, že poisťenie je dobrovoľné a nie je podmienkou na to, aby klient získal úver. V prvom rade poukázal na prihlášku do poisťenia, z ktorej textu priamo vyplýva, že nevyžaduje poisťenie schopnosti splácať úver ako podmienku pre uzatvorenie zmluvy, jej plnenie a poskytnutie úveru. Následne je dôležitý aj obsah zmluvy z ktorého vyplýva, že poisťenie nie je nutné pre získanie úveru. Klient môže kedykoľvek žiadať o zrušenie poisťenia. Uviedol, že uzavretím poisťenia získanie úveru nikdy podmienené nebolo, pretože odporuje tomu jednak znenie prihlášky do poisťenia a jednak fakt, kedy neplatenie náhrady poisťného je dôvodom na jeho ukončenie. Uzatvorenie poisťenia nebolo predpokladom pre získanie úveru, čiže v zmysle citovaného ustanovenia zákona nebol dôvod ani pre záver, aby poisťenie bolo súčasťou celkových nákladov a výpočtu RPMN. Odvolanie proti výroku o náhrade trov podal z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie v napadnutej časti tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu pôvodného petitu a žalovaného zaviazal na povinnosť nahradiť mu trovy konania v celom konaní.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Žalobca namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na

základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil, aby došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

12. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

14. Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí, bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však úroky neprimerané.

15. Súd prvej inštancie správne v bode 34. odôvodnenia poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, z ktorého vyplýva, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy. Odvolací súd rovnako poukazuje na tento rozsudok, vzhľadom na ktorý možno konštatovať správnosť postupu súdu prvej inštancie.

16. V predmetnom prípade bola medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá úroková sadzba vo výške 19,09%, pričom ako správne poukázal súd prvej inštancie, podľa údajov Národnej banky Slovenska, pri nových obchodoch za mesiac 08/2018 predstavovala pre spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov úroková sadzba výšku 5,14% ročne, teda v predmetnom prípade dojednaný úrok medzi stranami bol viac ako

3,7-násobne vyšší ako priemerná výška úrokovej sadzby za ktorú poskytovali banky úvery v rovnakom čase, ako bola uzatvorená zmluva. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto záver o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi má oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd taktiež považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver s úrokom viac ako 3,7-násobne prevyšujúcim priemerné úroky porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalobcom požadovaný úrok z úveru spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom prvej inštancie v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné úrokové sadzby v tomto období boli vo výške 5,14% ročne.

17. Odvolací súd ešte poukazuje na to, že za neplatnú z dôvodu rozporu dojednaných úrokov s dobrými mravmi nemôže byť považovaná iba časť dojednania podstatne prevyšujúca obvyklú úrokovú mieru, pretože ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Tam, kde sa dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon, je právny úkon neplatný v celom rozsahu. Otázkou možnosti a nemožnosti oddelenia právneho úkonu treba posudzovať z hľadiska povahy a obsahu celého právneho úkonu a nielen z hľadiska oddeľovanej časti. Dojednanie o úrokoch treba chápať ako nedeliteľný celok. Pri neprimeranom dojednaní úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru je možné hovoriť o občianskoprávnej úžere, ktorá žiadnu právnu ochranu nepožíva. Neprimeraná odplata za úver ohrozuje najmä sociálne slabšie obyvateľstvo, a preto takéto neprimerané protiplnenie je ťažko možné podrobiť moderácii. Takéto úverové praktiky sú z celospoločenského hľadiska nebezpečné v súvislosti s neprimeraným úverovým zaťažením obyvateľstva. Občianskoprávna úžera spôsobuje neplatnosť dojednania o úrokoch v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi, pretože sa poskytuje úver pri nadvláde veriteľa za úžernú cenu úveru.

18. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, pokiaľ nepriznal žalobcovi uplatnený nárok na úrok vo výške 19,09% ročne, pretože ho považoval za rozporný s dobrými mravmi. Rovnako odvolací súd zdôrazňuje, že v predmetnom prípade bol spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom, ktorý vystupoval na trhu ako nebankový subjekt. Nebankové subjekty síce pri poskytovaní úverov podstupujú vyššiu mieru rizika, čo sa odráža aj na výške úroku, avšak napriek tomu dohodnutá výška úrokov musí byť stále v súlade s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepočetivého úžerného úroku.

19. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k tomu, že postup a záver súdu prvej inštancie boli správne a žalobca má už len nárok na zaplatenie nesplatennej časti istiny.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd uvádza, že už len uvedená skutočnosť o dojednaní úroku v rozpore s dobrými mravmi stačí na konštatovanie, že žalobca má už len nárok na zaplatenie nesplatennej časti istiny a zamietnutie ním uplatneného nároku v prevyšujúcej časti, preto nebolo potrebné zaoberať sa prípadne ďalšími dôvodmi v dôsledku ktorých súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

21. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

22. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku III. ktorým zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).